

Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Απλυτα πιάττα - ποτήρια - ροῦχα κττ. κοιν. *Αδλυτα τσαὶ πλυμένα εἶν' ὅλο μία (τὰ ἀπλυτα καὶ τὰ πλυμένα εἶναι τὰ ἴδια) *Απουλ. *Ανήπλυτα ροῦχα Κρήτ. Πάρ. || Φρ. *Απλυτα μαλλιά (οἱ μαλλοὶ τῶν προβάτων, οἱ κατὰ ὀπίσθια σκέλη, κσιρόμενοι περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔαρος, διὰ τὸ ὅτι δὲν ἐπλύθησαν ἀκόμη εἰς ποταμὸν ἢ εἰς θάλασσαν. Συνών. κολόκουρα, κολοκούρια, κολοκουρίδια) Κίμωλ. Πελοπν. (Κορινθ.) *Ανήπλυτος κι ἀσούβιαστος (ἐπὶ ἀκαθάρτου. ἀσούβιαστος = ὁ μὴ λευκανθεὶς διὰ γαλακτώματος ἀσβέστου) Α.Κρήτ. *Ανήπλυτο τσουκάλι (ἄσχημος ἀνὴρ ἢ γυνή) Νίσυρ. *Ανήπλυτη κοιλιὰ (ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἔντερα κλαπέντος σφαγίου ἀναρτώμενα ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ζυφοκλόπου) Κρήτ. Μοῦ *ρχεται 'σάν νὰ φορῶ ἀνήπλυτη κοιλιὰ (προσβάλλομαι βαρύτερα) αὐτόθ. || *Ἀσμ.

Πομπή τῶν ἁγίων εἶσαι σὺ καὶ κάμνεις τὴ μεάλῃ, μὰ ποιὸς σὲ καταχρειάζεται, ἀνήπλυτο τσουκάλι;

Νίσυρ. Συνών. ἄλουστος, ἀπάστρευτος 1. β) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐς., ἐπὶ ἐσωτερικοῦ ἐνδύματος μήπω πλυθέντος πρὸς καθαρισμὸν κοιν.: Μάζωξε τὰ ἀπλυτα, γιατί θὰ βάλωμε μπουγάδα κοιν. || Φρ. Βγάζω τ' ἀπλυτά μου (ἐμφανίζω τὰ ἐλαττώματά μου, τὰς κακίας μου) κοιν. Βγάζω τ' ἀπλυτά μου 'ς τὸ δρόμο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. Αὐτεῖν' ἔχ'νε πουλλά ἀπλυτα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Παίρνει τ' ἀπλυτά του ἢ παίρνει τ' ἀπλυτά του καὶ τὰ πλυμένα του (ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ αἰσχροῦς ἀπομακρυνομένου ἢ ἐξαφανιζομένου) πολλαχ. Πλέν' τ' ἀπλυτα (ἐπὶ τοῦ διεξάγοντος τὴν πλύσιν βραδέως) *Ηπ. (Ζαγόρ.) 2) *Ο μὴ πλυθεὶς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ἴδια τὴν πρωίαν, ἀνιπτος σύνηθ.: *Απλυτος εἶν' ἀκόμη σύνηθ. Νίβρον, γιατί εἶσ' ἀνήπλυτος Θήρ. || Παροιμ.

Ἡῦραν οἱ ἀπλυτοὶ νερόν κ' οἱ ἄλουστοι σαποῦνι, ἦῦραν κ' οἱ ἀξυπόλυτοι καλίκια μὲ τοῖς ἄτσε

(ἐπὶ τῶν τυχαίως καὶ ἀναξίως πλουτησάντων) Σύμ. Συνών. ἀνιψος 1, ἀνιψος. 3) *Ο φορῶν ρυπαρὰ ἐνδύματα Πόντ. (Τραπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

β) Μεταφ. 1) Κακός, μοχθηρός, ἀπεχθής Στερελλ. (*Αράχ.): Δὲν εἶδες τί ἀπλυτος εἶναι! 2) *Ονειδιστικῶς, εὐτελῆς, ἄσημος Πελοπν. (Γελίν. Κορινθ. κ. ἀ.): *Αντε νὰ χαθῇς, μωρὴ ἀπλυτη!

ἀπλωδιπλωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀπλουδιπλουδὰ Λέσβ.

*Εκ συμφύρ. τῶν οὐς. ἀπλωσιὰ καὶ διπλωσιὰ.

*Η ἐπιφάνεια τοῦ ὑφάσματος: *Ἀσμ.

*Σ τὴ μέσῃ φαίνει τὸν ἀγρό, 'ς τὴν ἄκρῃ τοῦ φιδάρι τοῖ πα' 'ς τὴν ἀπλουδιπλουδὰ φαίνει ἀνατουράλι

(ἀνατουράλι ἀντὶ νατουράλι = εἶδος ἄνθους ἢ φυτοῦ).

ἀπλωμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπλωμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπλουμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀπλωμα.

1) Πᾶν ὅ,τι ἀπλώνεται, ὅ,τι διατίθεται κατ' ἔκτασιν, ἐπὶ ὑφάσματος Θήρ.: *Απλώματα, χράμα, κιλίμα, χαλιά. *Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Πασχάλ. 1,544,19 (ἐκδ. Βόννης) «διάλιθα χρυσουῖφῃ ἀπλώματα τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου».

2) *Η κατ' ἔκτασιν διάθεσις, ἐξάπλωσις, ἀνάπτυξις, οἶον πρὸς ἡλιασμὸν ἢ στέγνωσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ ἀπλωμα τῆς πεσιέτας - τῶν ρούχων - τῶν σετονιῶν - τῆς σταφίδας - τοῦ χαλιῶ κττ. κοιν. Τὰ δικά σου τὰ ἀπλώματα δὲ μ' ἀρέσουνε Θήρ. Βιάζομαι, γιατί ἔχω ἀπλωμα Πελοπν. Χίος *Ετόλωσα τ' ἀπλωμαν τῇ λωματίων - τῇ πουλγουρί' κττ. (ἐτελείωσα τὸ ἀπλωμα τῶν ρούχων - τοῦ πλιγουριῶ) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών.

ἀπλωμός, ἀπλώσιμον. β) *Επὶ τῆς τυροκομίας, νόσος τοῦ τυροῦ, καθ' ἣν οὗτος ἀποβάλλει τὴν συνεκτικότητά του καὶ οὕτω ἀπλώνεται ΝΖυγούρ. Τυρός *Αγράφ. 65. γ) *Επὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ νὰ ἐκτείνῃ τις τοὺς πόδας του σύνηθ.: Γιὰ δὲς ἀπλωμα ποδιῶν! σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): *Εμορφον ἔρται με τ' ἀπλωμα 'ς τὸ τδαῖρ' (μοῦ ἀρέσκει τὸ ξάπλωμα 'ς τὴν χλόην) Κοτύωρ. || Παροιμ. Κατὰ τὸ πάπλωμα καὶ τὸ ἀπλωμα (ὅτι ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μας πρέπει νὰ ἐκτείνωμεν τὰς ἐργασίας μας) Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἀ. Συνών. ξάπλωμα, ξαπλωταρεῖο. 3) *Εκτασις, εὐρυχωρία Πελοπν. (Λακων.): Νὰ ἀπλωμα! Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλωμα 2.

ἀπλωμάτσα ἢ, ἀμάρτ. *πλουμάτσα *Ηπ. (*Αρτ. Πρέβ.) *δλουμάτσα *Ηπ. (*Αρτ.)

*Εκ τοῦ οὐς. ἀπλωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτσα κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς ὡς καὶ στρωμα -στρωμάτσα.

*Η στρωμνὴ ἐφ' ἧς κοιμῶνται, στρωμα εἶτε τὸ σύνολον εἶτε τὸ περικάλυμμα ἐνθ' ἀν.: Γέμ'σα τ' *δλουμάτσα μαλλιά *Αρτ. *Αδειασα σήμερα τ' *δλουμάτσα κ' ἐπλυντα τὰ μαλλιά αὐτόθ. Συνών. στρωμα.

ἀπλωμός ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἀ.

*Εκ τοῦ ρ. ἀπλώνω. Διὰ τὴν παραγωγὴν ἰδ. ἀνακατωμός.

*Απλωμα 2, ὁ ἰδ., συνεκφερόμενον μετὰ τοῦ δὲν ἔχει εἰς δῆλωσιν τοῦ ἀδυνάτου (ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 417) ἐνθ' ἀν.: *Απλώνω ἀπλώνω τὰ σκοτιὰ τόση ὥρα καὶ ἀπλωμό δὲν ἔχουνε (δὲν τελειώνει τὸ ἀπλωμά των) Τριφυλ.

ἀπλώνω κοιν. καὶ Καππ. (*Αραβάν. Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπλών-νω *Απουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Ρόδ. ἀπλώνων βόρ. ἰδιώμ. *πλώνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κασ. Χίος κ. ἀ. *πλών-νω *Απουλ. Καλαβρ. Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Χίος (Πυργ.) *πλώνων Θράκ. (*Αδριανούπ.) *πλών-νον Εὐβ. (*Ανδρων. Κονίστρ. Κύμ. κ. ἀ.) ἀπλώθω *Αμοργ. Θήρ. Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Κίμωλ. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. (*Απύρανθ. Φιλότ.) Σέριφ. Σίφν. Πόρ. *πλώθω Μεγίστ. ἀπλώθου Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. ἀπλέν-νον Καλαβρ. (Καρδ.) ἀπρού-χου Τσακων. ἀφκώνω Καππ. *φκώνω Καππ. (Φάρας.)

Τὸ μεσν. ἀπλώνω, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπλῶ. Διὰ τὸν τύπ. ἀπρούχου πβ. πλάσσω - πράσσου, ματώνω - ματούχου, περὶ ὧν ἰδ. GAnagnostopulos Tsakon. Grammat. 48 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀφκώνω πβ. πλάτανος - φκάτανος, περὶ οὗ ἰδ. RMDawkins, Modern Greek in Asia Minor 158 § 274. Διὰ τὸν τύπ. ἀπλώθω πβ. νοιώνω - νοιῶθω, ἰδ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,297.

α) Μετβ. 1) *Επὶ ὑφασμάτων ἐν γένει, ἀναπτύσσω, διαπτύσσω, ἀναπεταννύω, συνήθως ἐπὶ πλυθέντων πρὸς στέγνωσιν κοιν. καὶ *Απουλ. Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ. κ. ἀ.) Καππ. (*Αραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Απλώνω τὰ ροῦχα - τὰ σετονία νὰ στεγνώσουν. *Απλώνω τὸ πάπλωμα - τὸ στρωμα - τὸ χαλί κττ. *Εχω ἀπλωμένα τὰ ροῦχα κοιν. *Επλωσα τὰ λώματα Κερασ. Κοτύωρ. || Παροιμ. φρ. *Απλώνει τὸ ζωνάρι του γὰ καβγᾶ ἢ ἀφίνει τὸ ζωνάρι του λυμένο γὰ καβγᾶ (οἶονεὶ ἀφίνει τὸ ζωνάρι του νὰ σύρεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἵνα πατηθῇ ὑπὸ τινος καὶ οὕτω προκληθῇ λογομαχία ἢ καὶ συμπλοκή. *Επὶ προκλητικῶ ἢ φιλέριδος) πολλαχ. *Απλώνω τὰ παννὰ (ἐπὶ ἱστιοφόρου πλοίου) πολλαχ. *Απλώ τὸ μύλο (βραχυλ. ἀντί: ἀπλώνω τὰ παννὰ τοῦ μύλου) ..σθηρ. *Σ ἕναν ἥλιο ἀπλώνουνε τὰ ροῦχα τους (ἐπὶ

ἀνθρώπων συνδεομένων δῆθεν διὰ συγγενείας ἢ διὰ κοινῶν συμφερόντων) Θήρ. || Ἄσμ.

Ἀπλών'νε τὸ μαντήλιν αὐτ' καὶ στρών'ν ἀπάν' 'ς σὸν δρόμον καὶ λύν'νε τὸ ζωνάριν αὐτ' καὶ θέκ'νε 'ς σὸ κεφάλ'ν αὐτ' Κερασ. β) Καθόλου, ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα

πραγματι ἡραιωμένον συνήθως πρὸς στέγνωσιν, πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς ὑγρασίας κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀπλώνω πλιγούρι-μαλλιά-σταφίδες-σῦκα-τραχανᾶ

κττ. κοιν. || Φρ. Ἀπλώνει τραχανᾶ (οὐδεμίαν ἔχει σοβαρὰν ἐργασίαν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἔχει τραχανᾶ ἀπλωμένο 'ς τὸ σκοινί (ἐπὶ ἀδιαφοροῦντος. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,355) Πε-

λοπν. (Μάν.) γ) Συνεκδ. καλύπτω τι δι' ἀπλώσεως ὑφάσμα-

τος, στρώνω Καππ.: Ἐφκωσαν τοῦ Πάσχα τὸ τραπέζι 'ς σὴ μέση («καὶ ἡτοίμασαν τὸ Πάσχα» Ματθ. 26,19). Τζ' ἀτζεῖνος 'ὰ σᾶς

δείξει ἃ καὶ 'φκωμένο 'πάνου ὀταδόκκο («ἀκείνος ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον» Λουκ. 22,12. ἃ καὶ = ἐν καλόν, ὀταδόκκο = μικρὸν δωμάτιον).

2) Ἐκτείνω, τείνω, τανύω, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀπλωσε

τὸ χέρι του ἀπάνω της. Κοιτὸ τὸ πάπλωμα κι ἄμ' ἀπλώσω τὰ πόδια μου βγαίνουν ἔξω κοιν. Ἀπλώνω τὰ δέρεᾶ μ' 'ς σὸν οὐρανὸν Τραπ. Ἀπλω τὰ τσακωμέν' σ'! (τὰ χέρια σου ποῦ

νὰ τσακισθοῦν!) Ἀραβάν. Ἀπλουσ' τὰ πουδάρια σ' - τὰ χέρια σ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀπλώνω τὸν κόρφο μου (κάμνω ὥστε νὰ περιλάβῃ τι) ἄγν. τόπ. || Φρ. Ἀπλώνει τὸ ποδάρι του (ἔχει

μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του) Α.Ρουμελ. (Φιλιππουί.) Ἀπλωσε κι αὐτὸς τὸ ποδάρι του (ὅταν τις ἐπεμβαίνει εἰς

ὑπόθεσιν χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀναγκαίαν ἐπιβολήν) Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἀπλώνει τὴν ἀρίδα του γιὰ καλὰ (ζῇ ἐν ἀνα-

παύσει χωρὶς νὰ ἐργάζεται) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. Ἀπλών' τ'ν πλάτη τ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Στερελλ. (Δωρ.) || Παροιμ. Ὅσο φτάνει τὸ πάπλωμα ἄπλωσε τὰ πόδια σου (ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπεκτείνῃ τις τὰς ἐργασίας

του ἢ νὰ ἐπιδιώκῃ τι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις του. Ἡ παροιμ. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν παραλλαγαῖς. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,351

κέξ.) πολλαχ. Συνών. *τεντῶνω*. β) Τείνω τὴν χεῖρα εἴτε διὰ νὰ λάβω τι εἴτε διὰ νὰ ψηλαφήσω εἴτε διὰ νὰ

πλήξω, συνήθως μὲ ἀντικείμενον τὸ χέρι κοιν.: Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τὸ παίρνει κοιν. || Φρ. Ὁ δεῖνα ἀπλώνει χέρι (κλέπτει). Ἀπλώνει χέρι ἀπάνω του ἢ ἀπλώνει ἀπάνω του

(τείνει τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ) κοιν. 'Σ τὸ μεγαλύτερό σου χέρι μὴν ἀπλώνης (διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃς) Εὐβ. (Κονίστρ.)

Δὲν ἀπλών' σὶ ἄδειον δ'σάκκ' (δὲν ματαιοπονεῖ, γνωρίζει νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων) Σάμ. Χέρι ποῦ δὲν ἀπλώσῃ, τόπος δὲν ἀδειάζει (ὅταν ὁ ὑπεύθυνος διὰ τι

καὶ ὑποκλέψας αὐτὸ ἀρνήται τὴν προᾶίν του) Πελοπν. (Μεσσ.) || Παροιμ. Σὲ τάβλα ποῦ δὲν ἔστρωσες, τὸ χέρι μὴν

ἀπλώνης (ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἀποβλέπῃς εἰς κέρδος ἐκ προσπαθείας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχες. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,357).

Μὴ ἀπλώνεις τοῦ χέρι σ' ἱκεῖ π' δὲ φτάν' (μὴ ἐπιχειρῇς ἀνώτερα τῶν δυνάμεών σου) Μακεδ. || Ἄσμ.

Τὸ χέρι μου δὲν ἄπλωσα σὲ γυναικῆσιο κόρφο Ἡπ.

Μισσεύω, ἀγαπημένη μου, μισσεύω, βάλε γνῶσι, 'ς τὸν κρουσταλλένιο σου λαιμὸ ἄλλος νὰ μὴν ἀπλώσῃ

αὐτόθ. Μὴν ἀπλώνης, νσέ, 'ς τὰ μῆλα, | τί μαραίνονται τὰ φύλλα αὐτόθ.

Ἐποδιαντράπ' ὁ ναύκληρος, ἀπάνω της ἀπλώθει κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ λιποθυμῶν τὴν πιάνει Ἀμοργ.

Κι ἀπλώσι 'ς τὴ μισούλλα μου κι πάρι τὰ κλειδιά μου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Συνεκδ. ἐγγίζω τι διὰ τῆς χειρὸς

Σάμ.: Δὲν τοῦ ἄπλουσα τοῦ φαγητὸ σήμερα. δ) Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, λαμβάνω εὐκόλως, ἄνευ δαπάνης

Στερελλ. (Αἰτωλ.): Δῶ 'ς τὰ χουριά ἔχ'ν οὐ κονσμάκ'ς ν' ἀπλώσ'νι, τ'ν πατάκα τ'ς, τὰ κριμύδια τ'ς, τὰ λάχανά τ'ς.

'Σ τ'ν πόλ' κἀνένας δὲν ἔχ' ποῦ ν' ἀπλώσ', οὔλου μὶ τοῦ λιφτὸ πουλιμάει. Ἐχον τοῦ περιβουλάκι μ' κι ἀπλώνου καῖπουτι.

ε) Τείνω τὴν χεῖρα ἵνα δώσω τι, δίδω, παρέχω πολλαχ.: Πλῶσε μου τὸ κανάτι νὰ πίου, γιατί διψάου Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἀπλωσέ μου μιὰ χούφτα σ'τάρι Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲ δούν ἄπλουσι τίπουτι Θράκ. (Αἰν.) ς) Συνθηματικῶς, δίδω χρή-

ματα, πληρώνω Θράκ. (Διδυμότ. Ὀρτάκ.): Τοῦν ἄπλουσ' τριότ' (χρήματα) Ὀρτάκ. ζ) Τείνω, προτείνω Θράκ. (Σαρεκκλ.)

κ. ἄ.: Ἐπλωσε 'πὲ τὸ παραθύρ' τῇ βέργα καὶ τῆς τὰ 'δωσε.

3) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ζώου, ἐκτείνω τινὰ ἐπὶ τοῦ ἐδά-

φους, ἐπὶ τοῦ δαπέδου Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) κ. ἄ.: Ἐπλωσεν ἀτον ἀνάδκελα 'ς σὸ γιάν' ('ς τὸ πλάγι) Χαλδ. Ἐπλω-

θεν ἀφκὰ 'ς σὸ μῆλον καὶ κοιμάται (ἐξηπλώθη ἀποκάτω ἀπὸ τὴν μηλέαν καὶ κοιμάται) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς κορμὶν ποῦ τοσίτεται 'πλωμένο, ξαπλωμένο, γιὰ δὲς κορμὶ γιὰ καμουχᾶ τσαὶ μέση γιὰ ζουνάρι

Μεγίστ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἐργασιῶν ἢ δαπανῶν, ἐπεκτείνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Ἀπλωσε τοῖς δουλειές του. Καὶ

μέσ. ἐπεκτείνουμι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Πλὸν ἀπλώθη- κες κοιν. Πολλὰ ἐπλώθες καὶ καλὸν 'κ' ἐν Κερασ. || Παροιμ.

Ὅποιος πολὺ ἀπλώνεται γρήγορα μαζεύεται (ὁ ἀφειδῶς δαπανῶν ἀναγκάζεται ταχέως νὰ περικόψῃ καὶ ἀναγκάας

δαπάνας) Πελοπν. (Γύθ.) β) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι εἰς ἔκτασιν, ἐκτείνουμαι, ἐξαπλοῦμαι σύνθητ.: Ἀπλωσε ἡ φωτιὰ ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἀπλωσε

ἡ λαδιὰ (κηλὶς ἐλαίου). Ἀπλωσε γιὰ καλὰ μέσ' 'ς τὸ χωριὸ ἢ γρίπη κοιν. Ἀπλωνε! (ἐπιφών. πρὸς τὰ ἄλωνίζοντα ζῶα,

διὰ νὰ ἀπλωθοῦν πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἄλωνιου) Ρόδ. || Ἀπλωσε ἡ λαδιὰ (μεταφ. ἐπὶ συκοφαντίας, ἥτις

παραδιδόμενη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καθίσταται κοινὸν μυστικόν) Ἀθῆν. || Παροιμ. Ὅσο ἀξαίνει τὸ δέντρο, τόσο

ἀπλώνει ὁ ἥσκιος του (ὅσον αὐξάνει ἡ δύναμις τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, τόσον αὐξάνει καὶ ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ ἐπίδρασις. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,635)

Κεφαλ. κ. ἄ. Ἀπλώσαν οἱ πουδῆς κι σκιπάσαν τοῖς πουμπῆς (ἐπὶ πλουτήσαντος ἢ ἄλλως εὐτυχήσαντος, τοῦ ὁποίου οὕτω τὰ ἐλαττώματα ἀποσιω-

πῶνται ἢ λανθάνουν) Αἰν. Ἰμβρ. Τένεδ. || Ἄσμ.

Ῥωὰν τὴν ἡμερη στουβὴν π' ἀπλώθει 'ς τὸ χωράφι Μεγίστ.

Ἀπῆτι καὶ μοῦ γαίνασι οἱ πόνοι 'ς τὴν καρδιά μου κ' αἰσθάνουμου 'ς τὸ στήθος μου κι ἄπλωνεν ἡ χαρά μου

Κάρπ. Ἀπομπροστά, παιδάκι μου, ἔπρεπε νὰ 'χῃς γνῶσι, νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸ κακὸ ἀπάνω σου ν' ἀπλώσῃ

Πελοπν. (Λακων.) 2) Λαμβάνω ὑπερβολικὸν θάρος, γίνομαι ἀπειθάρχητος Κρήτ. Κύπρ. Σύμ. — ΧΠαλαῖς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 184: Ἐφηκά τον κ' ἔπλωσε (λέγει καὶ πράττει

ὅ,τι θέλει) Σύμ. || Ἄσμ.

Θωρεῖς μ' ἀποῦ δὲ σοῦ μιλῶ κι ἀφίνω σε κι ἀπλώνεις, κάμμὰ φορὰ 'ς τὰ χέρια μου ἃ βέσῃς δὲ γλυτώνεις

Κρήτ. — Ποίημ. Θάρος πολ-λὺν τῆς ἔδωσα τῷ ἀρχίνῃσεν ν' ἀπλών-νῃ

τῷ ἅμα συντῆχῳ μὲ κάμμᾶν καὶ νὰ μὲ δῇ μαλλῶν-ναι ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἄν. 3) Κοιμῶμαι Ἀπουλ.: Λάτοι ἀπλών- νετε ὅλοι ἐσεῖς (φαρδγὰ ξαπλωμένοι κοιμᾶσθε σεῖς). Πλῶν- νει σὰν ἀλαὸ μ' ἀμμάδια 'νοιφτὰ (ἀνοιχτά).

ἀπλῶς ἐπίρρ. λόγ. κοιν. Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀπλῶς.

